

„Boldogok vagytok, ha megértitek ezt és így is tesztek!”

Az evangéliumi szakasz előző sorai a lábmosásról szólnak. Úgy érzem az egybetartozás miatt igazából együtt értelmezhető.

Mint ismeretes, keleten saruban járták a poros utakat. A házak bejáratánál víztartó edény volt és belépve ki-ki a magáét, vagy – ha volt – a szolgálta, ill. a rabszolga megmosta az érkező lábát. Kötelező „szertartás” volt a legszegényebknél is.

Képzeljük el, hogy megérkeznek az úton „ki a nagyobb” témát boncolgató tanítványok. Poros lábbal... Asztalhoz ülnek /hevernek, dőlnek/. Kínos szitu! Mint mikor a nagycsalád asztalnál ül és kiderül, hogy nincs víz az asztalon. Ki álljon föl? Mindenki a másikra vár. Leginkább az édesanya lesz, aki megoldja a helyzetet, (aki egyébként is utoljára ül le)...

Jézus érzi a helyzet fonák voltát és persze ülhetett volna magába roskadva, kiábrándultan – hogy „no, ezeknek aztán beszélhettem!”... Vagy megparancsolhatta volna, hogy pl. a legfiatalabb végezze el a feladatot. De Ő nem parancsol, nem kér, hanem cselekszik. Megmossa a lábukat, elvégzi a szolgálatot.

Istenem! Mennyszer egymásra várunk... Tegye meg valaki... Legalább kezdje a másik! Miért pont én, már megint...

Nagyon fontos üzenet. Ezért kezdi így Jézus, amikor a lábmosás tanulságát fogalmazza meg: *„Bizony, bizony mondom nektek.”*

De nem pirít rá a tanítványaira, hanem a személyes szolgálatra okítja őket. Erről szól az utolsó vers: befogadás = személytől személyig érő segítség. Nem duma!

Egyszerű inkább pénzt adni, valakit megkérni, hogy adományunkat juttassa el, mint személyesen beállni a „tettek mezejére”.

Bizony, bizony boldogok vagytok ha...

Horváth József (Tata)